

Referat fra turen april 2018

Med på turen var Hanne, Poul Erik, Inger-Lise og understegnede

Lad mig som det første beklage, at jeg nok på generalforsamlingen, fortalte at der ikke var nyt fra Bagaciu. Det var også min helt klare overbevisning, eller det var i hver tilfælde det Torben havde fortalt mig, et par dage inden generalforsamlingen.

Det skulle vise sig, at vi beboerne i Bagaciu var en anden holdning. Iflg. dem er hotellet og huset med baren er solgt. Nummer 29 er solgt og sidst men ikke mindst, plejehjemmet er solgt.

Plejehjemmet og nr. 29 er solgt til 2 sigøjner familier.

Der var stor opstandelse over dette i byen. Mange har haft rigtigt gode minder fra disse steder og mange har arbejdet det ene eller det andet sted. Vi var selvfølgelig også berørte af det. Der er langt rigtigt mange timer og rigtigt mange penge i opførelsen af plejehjemmet og nu er det hele bare forbi. Rygtet siger, at vores lille butik skal rives ned, og der skal bygges et nyt lille hus som skal være et bageri.

Hvad der er op og ned i det her, ved jeg ikke rigtigt. Vi kan ikke gøre så meget ved noget af det, så for nu må dette emne hvile.

Turen

Inden vi overhovedet var kommet af sted til Bagaciu. Var der lidt udfordringer. Hvis konflikten var brudt ud, kunne vi komme i den situation, at vi ikke kunne komme hjem. Vores tolk Andreea kunne ikke få fri fra sit arbejde i Østrig. Ceese var i Bagaciu og boede i vores hus, så lige pludselig havde vi ingen seng at sove i. Men heldigvis løste alt sig, Ceese rejste hjem, og Susi tolkede for os. Dog skulle hun også passe sit normale arbejde, og kunne derfor ikke hjælpe os hele tiden.

Den bil vi havde lejet var ikke spor sjov, den var svær at komme ud og ind af og der var ikke meget ben plads.

Vores fly var rykket til sent om aftenen og vi landede først i Bagaciu kl. 04:30 om morgenen. Da vores tid med Susi som sagt, jo var begrænset, måtte vi skyde os og få en lille lur og derefter lidt mad, var vi på benene igen kl. 11:30. Vi syntes selv at vi var lidt seje, at vi kunne klare dette.

Lad mig igen denne gang tage jer med en tur rundt i byen.

Vi frygtede besøget hos Paulina, hvordan var det gået hende efter Moise var død. Men inden vi kom så langt, hørte vi om den grumme skæbne, der var overgået Moise. Han havde været på hospitalet, men blev sendt hjem igen. Han døde i sit hus, lige der midt i sin stol. Da han var borte, kom de fra kirken, for at lægge ham i kisten, et job ingen af dem kommer til at glemme så længe de lever. Moise har fået nogle åbne sår på benene, i disse sår kravlede der orme rundt og stanken af Moise var forfærdelig, vi blev fortalt, at de flere gange måtte ud og trække frisk luft.

Derfor frygtede vi besøget hos Paulina, men der var absolut intet at frygte. Paulina snakkede som et vandfald, hun var supersmart i gamacher, lange støvler og en habit jakke.

Huset var nærmest blæst, for første gang så vi betrækket på deres sofa. Men bedst af alt der lugtede ikke mere.

Vi snakkede økonomi med Paulina, og vi blev enige om, at det nok var bedst, at vi delte hendes sponsorat op, sådan at hun hver måned kan gå på kommunen og hente en kuvert med penge, dette var hun helt indforstået med. Hun fik også fortalt os, at hun var bagud med huslejen, hun skyldte for de sidste 2 måneder, hun mente det var 108 Lei. Vi blev enige om, at det kunne vi hjælpe hende med af vores egne midler, og da vi kom op på kommunen, viste det sig, at hvis vi betalte 268 Lei så havde vi betalt for resten af året. Dette gjorde vi, så nu skal hun ikke tænke mere på dette.

Som vi altid gør når nogen dør, tager vi familien med på kirkegården. Det gjorde vi også med Paulina. Hjemme fra havde jeg tænkt, at Moises grav nok ikke havde fået en sten. Så med lidt maling og en sten vi hentede i skoven, havde vi ikke kun blomster med til Moise, men også et "fint" gravsted, måske er den i virkeligheden ikke så pæn, men den er lavet i kærlighed.

Moise er begravet på kirkegården bag plejehjemmet. Turen derop er forfærdelig, det går stejlt op, og er enormt ujævnt, og så var vi ved at blive spist af en stor meget ubehagelig hund.

Hvordan alle mand kom derop, ved jeg ikke, men det gjorde vi. Paulina vist os hen til nogle grave. Hun pegede på den første og sagde, her ligger min mor, den næste er min far. Godt Paulina men hvor er Moise? Paulina peger igen på sin mors grav og siger her. Vi fatter ikke en meter, men måske det er så mange år siden deres mor er død, at der nu er plads til Moise i samme grav.

Her kommer den første lille tvivl listende. Er hun blevet lidt rundforvirret?

Det undrer mig, at hun ikke er mere ked af det, hun virker nærmest glad. På vej ned fra kirkegården, viser det sig, at hun rent faktisk er glad, men det viser sig desværre også, at hun ikke bare lidt rundforvirret, hun er totalt ude i skoven.

Hun fortæller, at hun har fået godt nyt. En af Moises gamle arbejdskolleger, som nu bor i Tyskland har været forbi. Denne kollega fortalte Paulina, at der var flere tyske baptister, der var genopstået. Disse genopståede baptister kunne fortælle, at det var Moise også. Hun kunne ikke helt huske hvor det var, at han nu boede, men efter et par forsøg kom

den, han bor nu i Palæstina, og ikke nok med det, han er blevet gift med en datter af kong David (som iflg. Google levede omkring år 1000).

Så kære Moise måske var det slet ikke så slemt at skulle herfra, jeg under dig så meget, at du er blevet gift med en rigtig prinsesse.

Nej spøg til side. Hvad gør man, prøver man at ruske i Paulina, eller lader man hende være i troen. Skal hun have sandheden at vide, eller skal hun have lov til, at fortsætte med at være glad på Moises vegne, det er ikke kun os hun fortæller historien til det er til alle der gider høre på hende.

Vi traf vores beslutning, hvis Paulina er glad, så er vi det også.

Paulinas plankeværk havde det ikke så godt, og en lille del af hendes tag ligeså, så da vi var på kommunen, påtalte jeg dette for Mihaj. Og man har vel fine venner, for dagen efter var borgmesteren i egen høje person oppe og kigge på hendes hus.

Det blev til et kort besøg hos Anna. Vi hjælper ikke Anna, men da hendes mor levede, hjalp vi hende. Anna syntes det er så hyggeligt når vi lige kigger forbi.

Vi mødte unge Livias børn nede i byen. Livia er hende der laver armbånd.

Ungerne spurgte hvornår vi kom op og besøgte dem. Stor var ulykken da jeg sagde at vi ikke kom. De ulykkelige ansigter var ikke til at stå for, så selvfølgelig måtte vi lige forbi og genoprette freden.

Hos Maria T. er det altid som juleaften, når hun får gaverne fra sin sponsor. Hun fik rigtigt mange fine ting og var jublende lykkelig for det hele.

At Maria for år tilbage fik en sponsor, har ændret hele hendes liv. Før var hun en grå mus, der ikke så for godt ud, i dag blomster hun.

Desværre kan ikke alt købes for penge, Marias helbred er pt. skidt. Hun har været indlagt 3 gange, har fået sukkersyge, men er allergisk over for pillerne. Hun har svært ved at få luft, hendes pulsåre oppe ved hjertet er forkalket. Hun har tabt sig meget. Maria stresser nemt, før i tiden var det over hendes dårlige liv, nu er stressen kommet tilbage, men denne gang over hendes dårlige helbred.

Maria har besøg af sin datter og et barnebarn, nogle fantastisk søde mennesker.

Hos Mariana udbrød der nærmest panik da vi kom på besøg. Normalt byder hun altid på kage og saftvand. Men denne gang var rygterne om, at vi var ankommet ikke nået hendes hus. Og derfor havde hun ikke noget at byde på. Vores plan var kun at besøge hende denne ene gang, men det måtte vi lave om på. Når vi kom igen, ville hun være forberedt.

Marianna har igen glemt aftalen om Marianna tid, som vi lavede med hende sidst. Hun fiser rundt som var hun skudt ud af en kanon. Hun kan desværre ikke strikke mere, hendes hænder vil ikke. Men Marianna kan sy, hun syr de yndigste nationaldraget til sine børnebørn og det er noget der tager tid, en måned tager det at lave de smukke små dragter.

Hos lille Romana er livet ikke sjovt. Hun har brækket sin hofte og har det rigtig skidt. Hun har mange smerter og kan næsten ikke gå.

Vi kan ikke gøre så meget for hende, hun får lidt kærlighed, nærvær og omsorg.

Heldigvis har hun sin dejlige svigerdatter, som tager sig så godt af hende

På den anden side af vejen bor Vilma. Hun er velforberedt på vores besøg, hun tryller lige en påskekage frem. Hun har det ok. Hjertet arter sig når hun bare får sin medicin. Hun har pt. en gammel tante boende, som er syg af brystkræft. Vilma er Bagacius barmhjertige samaritaner, Vilma er hende der altid tager sig af andre, store som små, et fantastisk menneske.

Den næste på turen er Tini. Hun får stadig ikke insulin i sprøjte, kun pillerne og det til trods for, at lægen bliver ved med at sige, at der skal indsprøjtninger til. Men damen er stædig, og i sidste ende er det hendes valg.

Hun har tabt sig og hun skylder igen penge for gas og mad.

Hendes søn hjælper hende med lidt mad.

I oktober 2017 tog hun igen arbejde, som sidste gang holdt hun kun til det i 1 uge. Det får fatale konsekvenser, for nu bliver hendes socialhjælp modregnet det hun tjente den uge hun arbejdede.

Jeg kan ikke helt forstå at hun ikke fatter det. Indtil oktober er hendes socialhjælp på 54 Lei. Det bliver man ikke tyk og fed af.

På vejen passerer vi det hus som Cristina og Camelia boede i. Rottereden er nu revet ned, tilbage er kun en lille smule mursten og en stor bunke jord. Ingen i familien er hjemme, Cristina, Camelia og Magdas 2 drenge er sendt hjem til deres Cristinas bedstemor, Magda og hendes mand er taget til Tyskland. Naboen fortæller, at det er Magda selv der har revet huset ned. Helt utroligt, at dette lille menneske kan klare det hun gør, hun har min dybeste respekt.

Denne turs højdepunkt, var at komme på kommunen og tale med Mihaj om Cristina. Kommunen følger med i hendes skolegang, hvilket jeg er dybt overrasket over, og de fortæller, at det går fantastisk med Cristina. Hun passer sin skole hver eneste dag og kommer altid til tiden.

Jeg ved godt vi hjælper de ældre, men denne ene undtagelse er så fantastisk, at den næsten må være en af de største sejre vi har vundet i Bagaciu. Det er så skønt, at vi har kunnet give dem den start, der skulle til i kampen mod et bedre liv. Og dejligt at vi stadig kan være der for dem.

Lige over for Cristina og Camelias gamle hus, var der kommet en lille butik med nips ting. Denne butik var åbenbart ikke så rentabel, så nu fungerer den som bar. Det er en katastrofe for Bagaciu, vi hører så mange historier om alkoholproblemer, nogle burde slå bremsen i.

Vores næste besøg er hos Elza og hendes mand. Der hele er som det plejer. Elza som har et meget dårligt sprog pga. af hendes hjerneblødning, men hun vil gerne være lidt fortrolig med mig, så hun sidder og hvisker en hel masse til mig, jeg fatter ikke et ord, men hvis Elza har fået lettet sit hjerte så er det fint med mig.

Det bliver kun til et enkelt kort besøg hos Elza. Vi har desværre nogle gange den indvirkning på hende, at hun bliver vældig ked af det når vi kommer, hvorfor ved vi ikke rigtigt. Men denne gang var en af de gange, så der var ingen grund til, at hun skulle igennem dette 2 gange.

På vej videre rundt i Bagaciu, gik vi forbi dette hus. Jeg kan ikke huske om jeg har skrevet om det før. Det er en SFO, den blev startet som et EU støttet projekt, der skulle løbe 1 år. Dette år er gået og kommunen har besluttet at videreføre projektet. Det er et fantastisk tiltag, for her kommer skolebørnene hver dag og laver deres lektier. Så nu er det ingen undskyldning, hvis mor og far ikke kan hjælpe.

Turens grin.

Lige over for Elzas hus ligger, denne fantastiske rædsel. Endelig er der nogen der har indset, at dette er en dårlig legeplads, så nu er huset lukket af, med et hegn omkring.

Son I måske kan ane nederst på billedet, så var der denne gang hængt et stort meget professionelt skilt op, hvor der stod til salg. Det var så morsomt, at der er nogen der kan få den ide, at der er en køber til denne rædsel. Selvfølgelig er der grunden, men det vil koste en formue, at komme af med affaldet.

Det skulle senere vise sig, at vores rumænske kundskaber ikke slog til, det var nemlig ikke det hus der var til salg, det var bare en reklame for et andet hus. Men vi fik et godt grin selv om vi grinede af det forkerte.

Den næste på turen er Petru. Han ser ikke for godt ud. Han har tabt sig yderligere og er nu nede på 50 kg. Han har været på hospitalet. Han har et stort åbent sår på sin fod. Og hele 4 gange har de opereret på ham. Vi har denne gang hørt mange grimme hospitals historier, bla. om en mand der blev erklæret død, men sådan set var i live. Nå med tilbage til Petru, vi så billeder af Petrus fod, da han kom hjem fra hospitalet. Det så absolut ikke godt ud. Desværre vakte det lige nogle minder, for samme problem havde min far inden han døde. Her hjælper ingen operation, det er en infektion med streptokokker og eller stafylokokker, og der er kun en behandling, man skal blive ved med at holde såret åbent, rense det og lade det lukke sig indefra. Heldigvis vidste Susi noget om dette og da Petru igen var hjemme fik Susi lært Petrus datter Simona, hvordan man renser det og fylder noget sølvkompres ind i såret. Først der begyndte tingene at vende, hullet ser meget pænere ud nu, men der er stadig lang vej endnu.

Nu kommer vi til endnu et besøg, som vi nok alle frygter. Vi skal besøge Irina, Emils enke. Da Irina ser os, bryder hun naturligvis sammen. Hun fortæller om hvad der er sket med Emil. En aften skulle han ud og låse porten. Da han kommer ind, begynder han at kaste blod op. Han kommer afsted på hospitalet, og her konstaterer de, at hans blod forsvinder. De pumper ham med blod, men lige meget hjælper det, blodet forsvinder hurtigere end de kan fylde det i ham. Han bliver opereret flere gange, men sidste gang vågner han ikke igen. På bare 5 dage var Emil væk og hele familiens liv ændret for altid. Hele familien har været hjemme og bo hos Irina, men nu er de rejst hjem tilbage er kun hendes ene søn Emil, i morgen rejser Emil hjem til Tyskland igen.

Emil er en god dreng. Han er lige nu nødt til at rejse tilbage og passe sit job, men han fortæller at han, til næste år forlader livet i Tyskland og flytter hjem til sin mor så hun ikke skal være alene.

Irina er lige nu i økonomiske vanskeligheder, hun får først pensionen efter Emil om 6 måneder, og hendes børn har hævet deres opsparinger, for at betale for Emils begravelse. Det er et sind sygt system det har i Rumænien, når man mister sin ægtefælle, men desværre er det ikke første gang vi møder dette.

Vi kan ikke redde Irina igennem de 6 måneder, men vi kan hjælpe hende lidt på vej, ved at trylle og hekse og finde nogle sponsorer der vil hjælpe, får vi samlet 1400 Lei sammen, håbet er så, at hendes børn indtil vores penge er sluppet op, kan nå at samle nogle flere sammen til hende.

Vi sidder alle sammen i Irinas hyggelige havestue, og alle venter vi på at Emil skal komme hoppende ind ad døren. Jeg kan ikke græde, for det kan ikke passe. Først da vi kommer op på kirkegården, går det op for mig, at det her er rigtigt, Emil er væk, vi skal aldrig se ham igen.

Vores store trøst er, at Irina og Emil hver har 2 børn og sammen har de 2 børn. Alle 6 er der for Irina og da Irinas datter også kommer på besøg og de begynder at fortælle om Emil som far og papfar bliver man helt varm om hjertet. Emil var en stor mand.

Vi har en masse billeder med af Emil, det falder i god jord.

Den næste på turen er Victoria. Ved det første besøg er hun lidt kort for hovedet. Men anden gang går det lidt bedre. Hendes astma er ikke blevet bedre og de er igen alene hjemme. Igen er det Victorias søster der holder hus for dem.

Lidia jubler ikke lige frem. Hun har igen tabt sig og kan ikke sove pga. smerter. De plamager vi så på hendes ben sidste gang er uforandrede. Hun er nu gået fra Panodil til Tramadol, men uden den store virkning. Hun har svært ved at gå, men kommer dog ud og sidde lidt i solen.

Heldigvis bor hendes lille barnebarn i samme hus, så der er lidt underholdning.

Så er turen kommet til Otilia. Hun døjer med lidt af hver. Men det er nok ikke så underligt når man er lige ved at fylde 90 år.

For 27. gang finder vi igen gammel medicin, noget af det udløb for næsten 2 år siden. Igen prøver vi at forklare hende, at man ikke må spise gammel medicin, man kan blive syg af det.

De fleste af jer kender Otilia som den gamle hyggelige dame alle turisterne besøgte. Men der findes også en anden side af Otilia, en side der driver mig til vanvid. Hver gang vi besøger hende, er der altid en i hendes familie der trænger til hjælp. Og man må lade dem, de kan se så ynkelige ud, når de kommer. Denne gang var det hendes datter, der bare måtte have hjælp. De kommer ikke kun og spørger en gang, de bliver ved og ved. Jeg bliver grøn i hovedet, når der er afleveret et, nej desværre vi kan ikke hjælpe, og så alligevel skal vi stoppes ude på gaden igen og igen, denne gang hele 4 gange, det er mega frustrerende og for at sige det lige ud belastende.

Valeria har det ikke så godt. Hun er træt og har store infiltrationer i skulderne. Jeg tilbyder hende noget massage, men får ikke lov.

Hendes svigerdatter er i Tyskland, men hendes søn og barnebarn er hjemme hos hende. Hendes søn er desværre også blevet syg og kan ikke arbejde mere.

Næste stop Ludovica. Hun er svimmel, dehydreret, kan ikke klare lyset, venstre knæ er hævet og hun er igen på antidepressiv medicin.

Hun har indrettet en stol ud i haven, så hun kan ligge lidt ned i den.

Vi fortæller hende, at hun skal huske at drikke vand, mindst 2 liter om dagen. Vi spørger om hun har en kasket, og siger til hende, at det kan være en god ide at have den på når hun er ude, den skygger da lidt for solen.

I Danmark bor Anette. Anette strikker børnetrøjer som vi før i tiden har solgt i butikken. Men nu da vi ikke har butikken mere, skal der findes en anden løsning. Ludovica blev vores løsning. Hun er stærkt knyttet til kirken, og vi lavede en aftale med hende om, at hun skulle tage trøjerne med og give dem til nogle der trængte. Det blev hun faktisk rigtig glad for. Vi får rigtig mange briller og det er vi superglade for, men igen mangler vi butikken, men også dette ville Ludovica gerne hjælpe os med, igen kunne kirken hjælpe. Så når vi kommer i september må vi lige have et lille møde med præsten.

Ludovica tog os med ned så vi kunne se hvor fin kirken var blevet og man må sige at den er blevet rigtig flot.

Der var dejlig underholdning hos Ludovica, en stakkels hønemor med 25 kyllinger. Men hun klarede det godt, da der skulle soves til middag, lagde alle 25 sig ned næsten på en gang.

Så blev det Martins tur, da vi kommer og besøger ham, siger han at det nok er bedst, at vi bliver ude i haven. Han siger ikke hvorfor, men vi gætter på der nok ikke er ryddet op. Han fortæller, at han problemer med vandet, et vandrør er sprunget i vinter. Normalt besøger vi kun Martin en gang, men vi bliver enige om at komme igen. Da vi kommer igen, bliver vi inviteret inden for, der er som blæst og oven i det dufter der rigtig dejligt. Han har vist lige sprøjtet lidt med en dejlig herre deodorant i anledning af det fine besøg.

Jeg spørger om den står på Cola eller øller og han forsikrer mig om, at det er Cola. Martin har jo nogle frygtlige misdannede fødder og da han klager over smerter og viser os sine sko, hvor alt indmaden er væk, slår det mig, hvorfor har vi ikke sendt ham til bandagist.

Det viser sig, at hans læge har foreslået det samme, men at han ikke har pengene til det. Det kræver at han 3 gange skal til Targu Mures, en tur der koster 100 Lei. Pr. gang. Vi træffer en hurtig beslutning, Martin skal have sko der passer til hans handicap. Så aftalen bliver, at vi laver en kuvert til ham med 300 Lei i, og aflevere dem til Susi. Når Martin så skal afsted, kan han hente transport penge hos Susi, og så finder vi nok de 200 Lei som skoene kommer til at koste ham.

Martin er så glad for sine sponsorer og hver gang vi kommer, prøver han ihærdigt at finde noget i huset som vi kan give til dem.

Problemet er bare, at Martin ingenting har, og derfor må vi også denne gang, fortælle ham, at hans sponsorer ikke mangler noget.

Vi løber lige tilbage engang, i Sigøjner enden på vejen op mod skoven, besøger vi Jenni. Jenni var hende som vi sidste gang hjalp med nogle besøg hos psykiateren. Vi må lige se hvordan det går og heldigvis går det rigtigt godt, hun græder fordi hun savner sin mor, og det er også ok. Men nu er det en gråd der stopper igen. Det er så dejligt at se en helt anden Jenni denne gang, vi møder også hendes dejlige mand.

Skøn historie godt at vi kunne gøre det muligt.

Vi lover at komme igen og besøge hende i september.

Nu troede vi at vi var færdige, men vi var blevet spurgt om vi ikke kunne kigge ind til endnu en Mariana.

Mariana A. er 47 år og enlig mor til en pige på 14 år.

Hun er voldsomt stor, hun fortæller, at hun på 3 til 4 uger fordoblede sin vægt. Hun tog omkring 70 kilo på. Hun var på hospitalet hvor man ville operere hendes mavesæk mindre, fordi man mente at hun bare spiste for meget mad. Jeg skal hilse og sige, at med den indtægt, der er i huset, så kan dette slet ikke lade sig gøre, der er nok nærmere dage hvor de går sultne i seng.

Mariana har før hun blev syg rejst til Tyskland og arbejdet, nu kan hun ingen ting og alt hænger nu på skulderne af hendes datter. Hun skal passe sin skole, gøre alt for sin mor, vaske hende, lave mad og ordne hus.

Hendes datter er noget af det skønneste, og hun ved lige hvor alt er, lige meget hvad vi spørger om.

Jeg sender en kopi af resultatet af en masse prøver hun har fået taget på hospitalet hjem til min søn Kasper. Der er ingen tvivl alle prøverne viser, at Mariana har dårligt hjerte.

Mariana har ikke fået sin medicin den sidste måned, fordi de ingen penge har.

Vi har en gang før set dette forløb i Bagaciu og uden medicin er der kun en vej og den vil gøre en 14 årig pige forældreløs, det skal dog siges, at der er en far, men hun ser ikke meget til ham, han er dybt alkoholiseret.

Mariana kan med stort besvær komme ud og sidde, men det kniber meget for hende at gå og hun kan næsten ikke få luft.

Hun bruger meget tid sammen med Petru, de sidder på hver deres rollator og hyggesnakker.

Vi kan ikke tage hjem fra det her, igen må vi trylle og hekse og selv smide nogle Lei i kassen.

Vi finder en gammel recept og kører sammen med Susi på apoteket. Jeg ved ikke hvordan det lykkes, men med denne gamle recept, får vi købt medicin til en måned til hende.

Vi må lige summe lidt, 1 måned ændre jo ikke noget, så vi beslutter os for, at hun skal have medicin til 5 måneder.

Fordi vi ikke kender hende, er det Susis forslag, at vi giver Susi pengene og at hun så hver måned tager forbi apoteket og henter hendes medicin. En løsning vi er dybt taknemlige for.

Vi spørger hendes datter om hun er bange for hvad der skal ske med hendes mor, det er hun selvfølgelig. Jeg kan næsten ikke holde tanke ud om denne 14-årige der risikerer at blive alene i verden og da vi kender noget af hendes familie går vi til dem og spørger om nogen har talt med den unge dame, og om nogen har gjort sig tanker om, hvad der skal blive af hende, hvis hendes mor dør. Ingen har tænkt tanken, men vi har hørt hvad der nok kommer til at ske, hun vil blive giftet væk til en ældre sigøjner.

Hvor svært kan det være. Jeg væmmes ved denne udmelding og ved, at ingen træder til og hjælper hende, jeg håber så meget, at vi har fået sparket til familien og nogen får talt med den unge dame.

Vi har prøvet, at garder os lidt, vi har snakket med psykiateren som tilfældigvis arbejder med piger i hendes situation, og hvis ingen andre vil hjælpe, vil hun gerne.

Da vi jo ikke havde butikken mere og da vi jo ikke havde tolk hele tiden, har dette været den første tur nogensinde, hvor vi har haft lidt fritid. Den har vi brugt godt, vi har været en tur oppe i skovene omkring Bagaciu.

Vi har tit lavet gas med bjørnene i Rumænien, hvor sjovt det kunne være at se en, og Susi fortalt, at Andreea ikke mere måtte løbe og cykle alene i skoven. Denne gang fik ordet bjørn, en anden betydning, for da vi besøgte vinmarkerne på skrænterne der vender ned mod Bagaciu, så vi med egne øjne sporerne efter en stor bjørn.

Vi blev i vores trygge bil, og håbede at Poul Erik havde ret i, at bjørne ikke er til dåsemad.

Tak for en god tur, tak for veludført arbejde.

Laila